

Min Vise

paa 25 Vers

om

Kjærlighed, Forlovelse og Sorg i Skogen.

Melodi: Husker du dengang jeg sagde.

Det var en Aftenstund saa silde,
han vandred om blandt Skogens Trær:
∴ han længted efter en at finde,
som han fik have rigtig kjær. ∴

Men som han gik der taus og stille
imellem Skogens Løv saa ungt,
∴ da saa han mellem nogle Grene
en Pige sad og græd saa tungt. ∴

Hun sad med Haanden under Kinden,
og Taaren randt fra Øiet ned;
∴ men hendes Kind var rød og fager
som Rosen i et Blomsterbed. ∴

V box 12:360

Han sagte hen til hende traadte
og spurgte, hvad hun sørged for.
:: Hun sa, hun var i Verden ene
og havde mistet Far og Mor. ::

— O, jeg skal trøste dig min Pige,
hvis du vil høre lidt paa mig,
:: jeg haver seet dine Taarer,
og de har lært mig elske dig. ::

Jeg ogsaa gaar i Verden ene
forglemmt af alle Mennesker,
:: jeg længter efter En jeg kunde
faa have rigtig, rigtig kjær. — ::

Slig taled han til denne Pige
og satte sig til hende ned,
:: han la sin Haand om hendes Skulder
og trykked hende ind til sig. ::

Saa bandt de begge Elfskovsbaandet
og svor hinanden Kjærlighed,
:: og loved høit med Mund og Hjærte
hverandres Ord at holde ved. ::

Og mens de endnu sad ved Lunden
i Elfskovsdrømmens varme Rus,
:: saa taled han og sa til hende:
— Imorgen maa jeg reise ud. ::

Jeg reiser til de fjerne Have,
jeg haver høret mig Tgaar;
:: men om et Aar jeg er tilbage,
og da vor Bryllupsgang vi gaar. ::

Jeg skal dig aldrig, aldrig glemme,
hvorhen jeg vanker om paa Jord.
:: O! tro mig, kjære, vær ei bange;
thi du kan stole paa mit Ord. — ::

— Ja, kjære Gutten min, min egen,
jeg ogsaa dig skal være tro,
:: og naar du kommer her tilbage,
skal du mig finde lige god. — ::

Saa tog de Afsked med hverandre
i Haabet paa en bedre Stund,
:: da de for godt igjen fik mødes
en Aftenstund i Skogens Lund. ::

Og Dagen efter ud han reiste
langt bort til fjerne Land og Hav.
:: Han Rigdom vilde sammen-samle
og skjænke hun for det, hun gav. ::

Hun længe gif paa ham og vented;
hun gif et Aar, hun gif de to,
:: men saa hun blyndte nok at tvile,
ei længer paa ham vilde tro. ::

Hun havde faat en anden Veiler,
som havde lovet Kjærlighed,
:: og han var baade rig og fager,
og dertil var han ogsaa Smed. ::

Og saa en vakker Dag hun vandred
med ham sin glade Bryllupsgang,
:: men Dagen efter saa den anden
kom hjem fra fjerne Hav og Land. ::

Og da den Aftenstund saa silde
han vandred hen til Skogens Rand,
:: da saa han der sin skønne Pige
om Halsen paa en anden Mand. ::

Han traadte frem og tog til orde:
— For tvende Aar vi sist var her,
:: da loved du mig tro at være
og ei at ha no'n anden kjær. ::

Men nu jeg ser, du er ei længer
den samme, som du dengang var;
∴ nu har du taget dig en anden,
som ingen Sorger for dig har. ∴

Jeg kom ei om et Aar tilbage,
jeg kunde ei saa snart naa frem,
∴ fordi jeg vilde os berede
et sorgfrit Liv og saa et Hjem. ∴

Dog nu jeg ved, du er ei længer
den jeg dog trodde, at du var.
∴ Nu er jeg stuffet og bedraget
af den, som alt mit Hjerte har. ∴

Men jeg en anden har, jeg elsker,
som ogsaa elsker mig igjen,
∴ den er den stille, tykke Skogen,
og ham jeg tager nu til Ven. — ∴

Og derpaa gif han bort og bygged
en liden Hytte for sig selv
∴ imellem store Furutræer
ved Siden af en liden Elv. ∴

Han siden leved sine Dage
i Hyttens stille Ensomhed;
∴ thi Skogen blev hans rette Mage,
det er det sidste Sagn jeg ved. ∴

Pris: 10 Dre.

Eftertryk forbydes.